

EDITORIAL

Conversació entre iguals

It is the experience of dissensus, after all, that drives the different sides to identify common policy-making norms, as they try to make sense of their respective views to one another. And it is those norms that constrain the policies that they are willing to entertain and the processes of decision-making they are ready to employ.

Philip Pettit, 2012¹

L'acces lliure i espontani a l'espai públic sembla haver quedat reduït al trànsit per la ciutat. Qualsevol altra activitat està legal i burocràticament reglamentada. Venedors ambulants, músics de carrer i estàtues humanes necessiten autorització i assignació d'espais i temps per part de les autoritats. El consum de begudes alcohòliques pot fer-se només en les terrasses de bars i restaurants privats prèviament autoritzats. L'espai públic acaba sent utilitzat per a activitats de tot tipus però que en última instància es tradueixen en activitats econòmiques privades encara que es tracte d'iniciatives d'institucions públiques (per exemple, ajuntaments) cedides baix la forma de concessió i cànon: parcs utilitzats com a mercats, escenaris d'espectacles, o pistes per a activitats esportives. L'extrema simplificació de les formes mercantils de relació reduïdes en última instància a «un guanya en la mesura en què un altre perd» i al revés, han fagocitat l'espai propi de la relació ciutadana.

Necessitem reconsiderar les formes que adquireixen l'ocupació i l'ús de l'espai públic (real i virtual) de la ciutat entenent la intervenció en la vida pública com a participació: conversa entre ciutadans sobre aquelles problemàtiques que consideren rellevants per a modificar i millorar les condicions en

---

1. Pettit, Philip (2012): On The People's Terms. A Republican Theory and Model of Democracy. Cambridge U. P. NY. Pág. 268.

les quals es desenvolupen les nostres vides, articulant finalment opinions orientades a incidir en la construcció de propostes genuïnament polítiques. La necessitat de formar part d'eixes converses no sorgeix espontàniament ni de forma generalitzada entre la ciutadania, i depèn a més de tres factors fonamentals: voluntat, disponibilitat i capacitació, sobre els quals és molt difícil incidir en el curt i mig termini. El naufragi del somni il·lustrat de pensar i esperar la universalització de l'educació i l'accés a la informació proporcionada pel desenvolupament científic i tecnològic ens mostra unes manques gravíssimes en la forma en què s'elaboren, difonen i recolzen les propostes d'acció política. Servisca com a exemple la proliferació de moviments polítics sustentats en l'extrema simplificació sense matisos de les seues propostes; la pobresa argumentativa plagada de totes les fal·làcies de manual; la incapacitat de diferenciar entre fets i opinions o entre proposicions vertaderes i falses; l'absència de rigor intel·lectual i honestat, etc.

En parlar de democràcia se sol posar l'èmfasi en el moment resolutiu de la votació, ignorant les etapes deliberatives, els processos de construcció de procediments, propostes, acords i consensos, sense els quals la votació quedaria reduïda a una foto d'arribada d'una competició quantitativa no integradora de visions i polítiques fragmentàries. No podem simplement votar en les eleccions i delegar tota l'acció política en els professionals fàcilment desconnectats de la ciutadania.

Necessitem aprendre a conversar, recuperar la voluntat de participar en la producció de polítiques a traslladar als nostres representants i en el control de la seua execució. En aquest sentit, la iniciativa recent de constituir la «Citizens' Assembly» d'Irlanda ha resultat una experiència molt potent i de resultats molt satisfactoris.

L'Assemblea de Ciutadans ha sigut un exercici de democràcia deliberativa, que ha col·locat al ciutadà en el centre d'importants temes de caràcter legal i polític que concerneixen a la societat Irlandesa. Els cent ciutadans membres de l'Assemblea, amb l'ajuda d'assessorament expert, imparcial i factual, han tractat els següents assumptes: la cinquena esmena de la Constitució; els reptes i oportunitats que ofereix una població cada vegada més envellida; les formes de dur a terme els referenda; la fixació de la durada dels períodes parlamentaris. Les conclusions aconseguides van conformar les bases dels diferents informes i recomanacions que es van traslladar al parlament per al seu ulterior debat pels nostres representants elegits. (<https://www.citizensassembly.ie/en/>)

El parlament irlandés va aprovar en el 2016 el seu disseny i posada en marxa. Una empresa privada va guanyar el concurs públic per a la selecció aleatòria distribuïda de la mostra atenent particularment a sexe, edat, distribució territorial i classe, de manera que la varietat de la societat irlandesa es vera fidelment reflectida. Es van consensuar entre altres:

1. La mecànica de funcionament basada en els principis de transparència, justícia, igualtat, eficiència, respecte i colegialitat.
2. L'elecció del comitè d'experts.
3. La mecànica de les sessions en cinc fases definides: presentació de la taula, presentació dels experts, preguntes i respostes d'aclariment, debat en grups, i plenari.
4. El garbellament d'entitats autoritzades a fer presentacions a l'assemblea.

Tots els materials i propostes es van posar a disposició dels ciutadans en la xarxa. Les sessions es van transmetre en streaming, i els ciutadans van elevar 13000 propostes. Les sessions es van iniciar a l'octubre d'eixe any i es va presentar la proposta sobre el primer dels temes al parlament al juny de 2017. El 25 de maig de 2018 es va celebrar el referèndum amb el resultat de 66% dels vots a favor, 34% en contra, i una participació del 64,1%.

Processos de participació com el breument descrit permeten corregir els desequilibris inherents als processos de participació espontanis o voluntaristes; construir, a partir de voluntats polítiques variades i disperses una nova voluntat compartida i que pugui ser assumida o recolzada per la majoria de la ciutadania; incloure la necessitat de respecte a les minories, en el sentit d'assegurar la possibilitat de continuar participant en el debat polític (en la construcció de noves visions, perspectives i propostes); i encaixar en sistemes institucionals garantint la igualtat dels ciutadans en la seua pràctica política, l'impacte en el parlament i el seu trasllat legislatiu. Esperem i confiem que les demandes generalitzades d'aprofundiment en el desenvolupament democràtic es produïsquen en aquesta direcció.

Castelló, agost de 2018

ES

EDITORIAL

Conversación entre iguales

It is the experience of dissensus, after all, that drives the different sides to identify common policy-making norms, as they try to make sense of their respective views to one another. And it is those norms that constrain the policies that they are willing to entertain and the processes of decision-making they are ready to employ.

Philip Pettit, 2012¹

El acceso libre y espontáneo al espacio público parece haber quedado reducido al tránsito por la ciudad. Cualquier otra actividad está legal y burocráticamente reglamentada. Vendedores ambulantes, músicos callejeros y estatuas humanas necesitan autorización y asignación de espacios y tiempos por parte de las autoridades. El consumo de bebidas alcohólicas puede hacerse sólo en las terrazas de bares y restaurantes privados previamente autorizados. El espacio público acaba siendo utilizado para actividades de todo tipo pero que en última instancia se traducen en actividades económicas privadas aunque se trate de iniciativas de instituciones públicas (por ejemplo, ayuntamientos) cedidas bajo la forma de concesión y canon: parques utilizados como mercados, escenarios de espectáculos, o canchas para actividades deportivas. La extrema simplificación de las formas mercantiles de relación reducidas en última instancia a «uno gana en la medida en que otro pierde» y a la inversa, han fagocitado el espacio propio de la relación ciudadana.

Necesitamos reconsiderar las formas que adquieren la ocupación y uso del espacio público (real y virtual) de la ciudad entendiendo la intervención en la vida pública como participación: conversación entre ciudadanos sobre aquellas problemáticas que consideran relevantes para modificar y mejorar las condiciones en las que se desenvuelven nuestras vidas, articulando finalmente opiniones orientadas a incidir en la construcción de propuestas genuinamente políticas. La necesidad de formar parte de esas conversaciones no surge espontáneamente ni de forma generalizada entre la ciudadanía, y depende además de tres factores fundamentales: voluntad, disponibilidad y capacitación, sobre los que es muy difícil incidir en el corto y medio plazo. El naufragio del sueño ilustrado de pensar y esperar la universalización de la educación y el acceso a la información proporcionada por el desarrollo científico y tecnológico nos muestra unas carencias gravísimas en la forma en que se elaboran, difunden y respaldan las propuestas de acción política. Sirva como ejemplo la proliferación de movimientos políticos sustentados en la extrema simplificación sin matices de sus propuestas; la pobreza argumentativa plagada de todas las falacias del manual; la incapacidad de diferenciar entre hechos y opiniones o entre proposiciones verdaderas y falsas; la ausencia de rigor intelectual y honestidad, etc.

Al hablar de democracia se suele poner el énfasis en el momento resolutorio de la votación, ignorando las etapas deliberativas, los procesos de construcción de procedimientos, propuestas, acuerdos y consensos, sin los cuales la votación quedaría reducida a una foto de llegada de una competición cuantitativa no integradora de visiones y políticas fragmentarias. No podemos simplemente votar en las elecciones y delegar toda la acción política en los profesionales fácilmente desconectados de la ciudadanía.

Necesitamos aprender a conversar, recuperar la voluntad de participar en la producción de políticas a trasladar a nuestros representantes y en el control de su ejecución. En este sentido, la iniciativa reciente de constituir la «Citizens' Assembly» de Irlanda ha resultado una experiencia muy potente y de resultados muy satisfactorios.

La Asamblea de Ciudadanos ha sido un ejercicio de democracia deliberativa, que ha colocado al ciudadano en el centro de importantes temas de carácter legal y político que conciernen

1. Pettit, Philip (2012): *On The People's Terms. A Republican Theory and Model of Democracy*. Cambridge U.P. NY. Pág. 268.

a la sociedad Irlandesa. Los cien ciudadanos miembros de la Asamblea, con la ayuda de asesoramiento experto, imparcial y factual, han tratado los siguientes asuntos: la quinta enmienda de la Constitución; los retos y oportunidades que ofrece una población cada vez más envejecida; las formas de llevar a cabo los referenda; la fijación de la duración de los periodos parlamentarios. Las conclusiones alcanzadas conformaron las bases de los diferentes informes y recomendaciones que se trasladaron al parlamento para su ulterior debate por nuestros representantes elegidos. (<https://www.citizensassembly.ie/en/>)

El parlamento irlandés aprobó en el 2016 su diseño y puesta en marcha. Una empresa privada ganó el concurso público para la selección aleatoria distribuida de la muestra atendiendo particularmente a sexo, edad, distribución territorial y clase, de forma que la variedad de la sociedad irlandesa se viera fielmente reflejada. Se consensuó entre otras:

1. La mecánica de funcionamiento basada en los principios de transparencia, justicia, igualdad, eficiencia, respeto y colegialidad.
2. La elección del comité de expertos.
3. La mecánica de las sesiones en cinco fases definidas: presentación de la mesa, presentación de los expertos, preguntas y respuestas de aclaración, debate en grupos, y plenario.
4. El cribado de entidades autorizadas a hacer presentaciones a la asamblea.

Todos los materiales y propuestas se pusieron a disposición de los ciudadanos en la red. Las sesiones se transmitieron en *streaming*, y los ciudadanos elevaron 13000 propuestas. Las sesiones se iniciaron en octubre de ese año y se presentó la propuesta sobre el primero de los temas al parlamento en junio de 2017. El 25 de mayo de 2018 se celebró el referéndum con el resultado de 66% de los votos a favor, 34% en contra, y una participación del 64,1%.

Procesos de participación como el brevemente descrito permiten corregir los desequilibrios inherentes a los procesos de participación espontáneos o voluntaristas; construir, a partir de voluntades políticas variadas y dispares una nueva voluntad compartida y que pueda ser asumida o respaldada por la mayoría de la ciudadanía; incluir la necesidad de respeto a las minorías, en el sentido de asegurar la posibilidad de continuar participando en el debate político (en la construcción de nuevas visiones, perspectivas y propuestas); y encajar en sistemas institucionales garantizando la igualdad de los ciudadanos en su práctica política, el impacto en el parlamento y su traslado legislativo. Esperemos y confiemos en que las demandas generalizadas de profundización en el desarrollo democrático se produzcan en esta dirección.

Castelló, junio de 2018

EN

EDITORIAL

Conversation between equals

It is the experience of dissensus, after all, that drives the different sides to identify common policy-making norms, as they try to make sense of their respective views to one another. And it is those norms that constrain the policies that they are willing to entertain and the processes of decision-making they are ready to employ.

Philip Pettit, 2012¹

Free and spontaneous access to the public space now seems to be confined to nothing more than moving around the city; any other activity is legally and bureaucratically regulated. Street vendors, buskers and human statues must all have due authorisation and are assigned specific spaces and times by the authorities. Alcohol can only be consumed on the terraces of private bars and restaurants in possession of valid permits. While the public space is used for all manner of activities, ultimately they are private business enterprises even though they may be the initiative of public institutions (for example, town councils), authorised under concession agreements: parks used as marketplaces, venues for concerts and shows, or sports activities. The extreme simplification of market relations reduced, in the end, to the bottom line that “for every winner there must be a loser” and vice versa, has usurped the space belonging to citizens’ relations.

We need to reconsider the ways the occupation and use of (real and virtual) public space in the city are acquired, based on an understanding of intervention in public life as participation: conversation among citizens about what problems are relevant to us so the conditions in which our lives develop can be modified and improved, by articulating opinions that influence the construction of truly political proposals. The need to participate in these conversations does not arise spontaneously, nor in a generalised way, in society, and depends on three basic factors: will, availability and preparation, which are not easily influenced in the short and medium term. The wreck of the enlightenment dream of thinking and hoping that universal education and access to information from scientific and technological advances reveals the profound deficiencies in the way proposals for political action are drawn up, disseminated and supported. One illustration of this is the proliferation of political movements grounded on extreme simplification, whose proposals lack any semblance of nuance; poor lines of argument riddled with every fallacy in the book; the inability to distinguish between facts and opinions, or between true or false proposals; the absence of intellectual rigour and honesty, etc.

Discussion of democracy tends to focus on the decisive moment of the vote, ignoring the stages of deliberation and the processes in which procedures, proposals, agreements and consensus are built, without which the vote is nothing but a snapshot of the quantitative finishing line based on fragmentary policies and with no integrated vision. We cannot simply vote in elections and then delegate all political activity to professionals who are disconnected from the electorate.

We must learn to converse and rekindle the participative will to generate policies to transmit to our representatives, and control the way they are implemented. In this line, the recent “Citizens’ Assembly” initiative in Ireland is a powerful experience with some very encouraging outcomes.

---

1. Pettit, Philip (2012): *On The People’s Terms. A Republican Theory and Model of Democracy*. Cambridge U.P. NY., p 268.

“The Citizens’ Assembly was an exercise in deliberative democracy, placing the citizen at the heart of important legal and policy issues facing Irish society. With the benefit of expert, impartial and factual advice the 100 citizen Members considered the topics below. [The Eighth Amendment of the Constitution; Challenges and Opportunities of an ageing population; Making Ireland a leader in tackling climate change; Manner in which referenda are held; Fixed term Parliaments.] Their conclusions formed the basis of a number of reports and recommendations that were submitted to the Houses of the Oireachtas for further debate by our elected representatives.” <https://www.citizensassembly.ie/en/>

The Irish parliament approved the design and implementation of the assembly in 2016. A private company won the tender to randomly recruit a sample of the population that would faithfully represent all sections of Irish society, with particular attention to gender, age, regional distribution and class. Agreement was reached on the following points, among others:

1. Operating mechanisms based on the principles of openness, fairness, equality, efficiency, respect and collegiality.
2. Selection of an expert advisory group.
3. A five-stage format for the meetings: Chair’s introduction, expert presentations, question and answer session, roundtable group debate, and closing plenary session.
4. Screening of organisations authorised to make presentations to the assembly.

All documentation and proposals were made available to citizens on line. The sessions were live-streamed and 13000 proposals were submitted by the public. Meetings began in October 2016 and the proposal on the first of the topics –the Eighth Amendment– was presented to parliament in June 2017. The referendum on this amendment was held on 25 May, 2018, with a result of 66% votes in favour, 34% against, and a turnout of 64.1%.

Participation processes such as this one go some way to redressing the imbalances inherent in spontaneous or voluntary participation processes; they forge a new shared political vision, based on varied, disparate political wills, that can be accepted or supported by the majority of the population; they embrace the need to respect minorities by ensuring they are able to continue participating in political debate (in creating new visions, perspectives and proposals); and they tie in with institutional systems to guarantee equality for citizens in their political practice, their influence on parliament, and legislative transfer. We hope and trust that the widespread demands for a more profound development of democracy move forward in this direction.

Castelló, June 2018